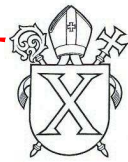

KATEDRÁLNY INFOLIST

11. - 17.1.2010

Liturgický kalendár:

Streda	13.1.	Sv. Hilára, biskupa a učiteľa Cirkvi	<i>Lub. spom.</i>
Nedeľa	17.1.	2. Nedeľa v Cezročnom období	

Celodiecézne rekolekcie

V **pondelok, 11. januára 2010** sa budú konať celodiecézne rekolekcie kňazov v Kňazskom seminári v Badíne.

Preto sv. omša v Katedrále o 8.³⁰ nebude.

Petícia proti výstavbe zábavného megacentra v Bratislave

V Bratislave sa pripravuje výstavba centra hazardných hier (typu Metropolis) – slovenského „Las Vegas“. K petičnému výboru sa pripája aj naša diecéza v presvedčení, že hazardné hry nezodpovedajú ľudskej dôstojnosti a predstavujú pokrivenú alternatívu relaxu. Takéto centrum totiž predstavuje hrozbu zvýšenej kriminality, drog, prostitúcie, organizovaného zločinu, závislosti a zhoršenia morálneho prostredia na Slovensku.

Projekt Metropolis už odmietli viaceré krajiny (Slovinsko, Maďarsko). A odmietame ho aj my.

Na podporu tohto protestu je možné podpísať petíciu, ktorej hárky sú za lavicami pri novinách a budú tam po celý týždeň.

Svätec týždňa

Sv. Hilár z Poitiers (315 – 367)

Narodil sa v terajšom západnom Francúzsku. Žil v čase, kedy už Cirkev nadobudla vonkajšiu slobodu, no o to viac ju ohrozovali vnútorné rozpory, ktoré vyvolávali bludári. Najnebezpečnejším bludom tohto obdobia bol arianizmus, ktorý popieral Ježišovo božstvo. Hilár bol ženatý a zastával nejakú funkciu v občianskej správe. Kresťanom sa stal až neskôr. Horlivo

študoval Písmo a stal sa biskupom v rodnom meste Poitiers. Okrem príkladného spravovania zvereného ľudu, vynikal múdrom obhajovaním pravej viery proti už spomínanému arianizmu. Za to ho cisár Konštans, naklonený arianizmu, poslal do vyhnanstva do Frýgie v Malej Ázii. Hilár využil tento pobyt ako najlepšie vedel a oboznamoval sa s teológiou východnej Cirkvi. Vo Frýgii pobudol tri roky, napokon ho aj odtiaľ vyhnali, keďže naďalej obhajoval pravú vieru. Vrátil sa teda do Poitiers, kde ho veriaci vítali s veľkou láskou. Vďačíme mu za mnohé vzácne teologické spisy. Synoda v Paríži r. 361 ho nazvala „osloboditeľom Gálie“, pre jeho veľkú horlivosť a úctu k pravde, ktorú hlásal neporušenú aj za cenu veľkých obetí.

ROK KŇAZOV

19.06.2009 – 11.06.2010

Počas týchto týždňov sa v našej rubrike postupne dozvedáme o príprave na kňazstvo v jeho jednotlivých fázach.

Dnes si priblížime prvý stupeň kňazstva – diakonát.

DIAKONSKÁ VYSVIACKA

Cesta, ktorú bohoslovec prechádza v čase prípravy na kňazstvo, je neraz neľahká, ale krásna. Spoznáva lepšie sám seba, učí sa rozumieť rozličným ľudským povahám, ale predovšetkým sa približuje k Nepochopiteľnému, ktorého vždy nanovo objavuje v teológii a hlavne v osobnej modlitbe. Osobné skúsenosti s Bohom budú navždy predstavovať tú najpresvedčivejšiu silu pre neho samého i pre tých, ktorým bude približovať nádheru Božej lásky. Táto cesta sa v piatom ročníku dostáva k dôležitému rozhodujúcemu kroku, ktorým je diakonská vysviacka. Vysviacke však predchádzajú viaceré sedenia predstavených s diecéznym biskupom, na základe ktorých sa rozhodne kto bude (prípadne ešte nebude) vysvätený. Toto rozhodnutie sa neskôr slávnostne vyjadrí počas svätej omše. Je to tzv. kandidatúra. (Kedysi pred prijatím diakonátu bol ešte udeľovaný tzv. subdiakonát.) Samotnej diakonskej vysviacke (na konci piateho ročníka) predchádza týždeň duchovných cvičení. Ide totiž už o vážne rozhodnutie, počas ktorého sa bohoslovec zaviazne k službe Bohu i ľuďom, k úcte a poslušnosti diecéznemu biskupovi, k zachovávaniu

celibátu a k modlitbe breviára. Do tejto chvíle sa k osobe kandidáta vysviacky majú vyjadrovať aj jeho miestny farár ako aj iní ľudia, ktorí ho poznajú. Tí sú k tomu vyzvaní osobitným ohlásením vo svojej farnosti, aby oznámili, ak vedia o niečom, čo by mohlo byť v rozpore s vysvätením tohto kandidáta (podobné „ohlášky“ poznáme v súvislosti so sviatosťou manželstva). V deň slávnosti kandidáti pred svätou omšou vyznajú svoju vieru a potvrdia poslušnosť Učiteľskému úradu Cirkvi. Samotná vysviacka sa udeľuje počas svätej omše. Pred homíliou sú ešte raz predstavení kandidáti. Po nej už nasleduje samotný obrad, začínajúci otázkami. Biskup sa kandidátov pýta – či chcú zachovávať celibát, či chcú byť vysvätení pre službu Cirkvi, či chcú slúžiť kresťanskému ľudu, či chcú žiť podľa evanjelia, modliť sa breviár a pripodobňovať sa Kristovi. Na tieto otázky kandidáti odpovedajú päť krát (každý sám za seba): „Chcem“. Napokon sa biskup ešte každého opýta: „Sľubuješ mne a mojím nástupcom úctu a poslušnosť?“ Túto otázku biskup kladie už každému osobitne, pričom drží vo svojich rukách zopnuté ruky kandidáta. Je to pekný symbol vzťahu biskupa a svätenca, symbol odovzdanosti zo strany svätenca a symbol ochrany zo strany biskupa. Po odpovedi „sľubujem“, biskup povie „Boh, ktorý začal v tebe dobré dielo, nech ho aj sám dokončí.“ Po krátkej modlitbe nasledujú litánie k svätým. Počas nich všetci kľáčia, kandidáti dokonca ležia tvárou na chrámovej dlažbe. Ján Pavol II. pri spomienkach na tento moment svojej vysviacky hovorí, že vtedy prosil, aby sa stal ako kňaz pre ľudí dlažbou, po ktorej môžu prichádzať k Bohu. Okrem tohto významu ide opäť o symbol pokory a odovzdanosti. Po litániách a krátkej modlitbe, biskup v tichosti vkladá na hlavy svätencov ruky. Toto je podstatný moment diakonskej vysviacky. Takto bola už od čias apoštolov odovzdávaná posvätná moc, či už bol niekto ustanovovaný za kňaza alebo diakona. Tento spôsob odovzdávania moci ide teda od Ježiša Krista cez apoštolov a biskupov všetkých čias až dodnes. Nazýva sa to „successio apostolica“ čiže apoštolská postupnosť a je zárukou platnej vysviacky (táto postupnosť sa zachovala neporušená aj v pravoslávnej cirkvi a v niektorých protestantských cirkvách). Po vkladaní rúk sa biskup modlí nad svätencami tzv. „konsekračnú modlitbu“, tá predstavuje ďalšiu podstatnú zložku vysviacky. Po tejto modlitbe sú kandidáti už skutočnými diakonmi a obliekajú si na albu štólu, ktorú však majú šikmo (z ľavého pleca na pravý bok) a na to ešte slávnostný diakonský odev – dalmatiku. Potom biskup každému osobitne podá do rúk evanjeliár a hovorí: „Prijmí evanjelium Kristovo. Stal si sa jeho hlásateľom. Dbaj, aby si to, čo čítaš, veril, čo veríš, učil, a čo učíš, aj uskutočňoval.“ Týmto sa naznačuje, že

diakon je už aj v liturgii oprávnený čítať evanjelium. Biskup dá potom novovysväteným diakonom bozk pokoja so slovami: „Pokoj s tebou“. Podobne to urobia aj ostatní (dávnejšie vysvätení) diakoni, čím naznačujú, že tých nových prijímajú medzi seba. Svätá omša potom pokračuje zvyčajným spôsobom – obetovaním. Po svätej omši (v rámci oznamov) dostanú noví diakoni poverenie vykonávať diakonskú prax v niektorej farnosti diecézy. Tu treba ešte podotknúť, že už oddávna rozlišujeme v Cirkvi tzv. „stálych diakonov“ (môžu byť aj ženatí) a diakonov, ktorí smerujú ku kňazskej vysviacke. Ale o nej až nabadúce.

